

[Hans Hedtoft.]

minister her fremsatte, og maa jeg benytte Lejligheden til samtidig at besvare et Par Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard stillede.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards Spørgsmaal lød saaledes: om det ikke generede mig, at mine Udtalelser kan refereres, medens mine politiske Modstandere i Øjeblikket er tvunget til Tavshed her i Byen. Jeg har besvaret dette Spørgsmaal ganske aabent og ærligt i mit første Indlæg her i Salen: Jo, det generer mig alvorligt. Det har jeg sagt; jeg har sagt, at vi aldrig har ønsket dette Privilegium, og at det kun eksisterer i Kraft af, at de paagældende Blade, det ærede Medlem talte om, i Mod-sætning til „Social-Demokraten“ er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen.

Saa siger den højtærede Statsminister, at det er famøst, det er angribeligt, ja, jeg tror, den højtærede Statsminister svang sig op til at bruge Ordet Skruebrækker. Skruebrækker mod „Social-Demokraten“! Jeg maa forstaa det paa den Maade, at det, den højtærede Statsminister med en saadan perfid Udtalelse vil gøre, er, at han vil give os det Raad, at vi skal etablere en ulovlig Sympatiloekout paa „Social-Demokraten“. Er det det, der er Meningen? For ellers kan Ordet Skruebrækker, anvendt i denne Forbindelse, overhovedet ikke have nogen Mening. Naar „Social-Demokraten“ udkommer, skyldes det, som jeg sagde, den enkle Kendsgerning, at „Social-Demokraten“ ikke er Medlem af Arbejdsgiverforeningen, at Typograferne desaaersag møder hver eneste Morgen og ønsker at optage deres Arbejde. Er det den højtærede Statsministers Mening, at Typograferne skal sendes hjem? At vi skal sige til dem: vi kan ikke, da det aandfulde Regeringsorgan „København“ bl. a. ikke kan udkomme for Øjeblikket, lade „Social-Demokraten“ udkomme. „Social-Demokraten“ følger blot den Overenskomst, den har med sine Arbejdere, og udkommer. Den udnytter ikke Situationen paa en eneste Maade, den tager ikke flere Annoncer, den trykker ikke flere Eksemplarer, den tegner ingen nye Abonnenter, den følger strikte de Aftaler, vi har med de øvrige Blade om, hvordan den skal forholde sig i en saadan Situation.

Maa jeg ikke blive fri for disse i enhver Henseende urimelige Overfald paa den socialdemokratiske Presse, fordi den i København for Øjeblikket er placeret paa den Maade, den er.

Jeg gentager fra mit første Indlæg, at det er fuldkommen usagligt og for mig blot

en Bekræftelse paa Mangelen af andre Argumenters Havelse, at denne Konflikt nu skal udnyttes paa den Maade, den bliver, imod Socialdemokraterne. Maa jeg minde den højtærede Statsminister om, at da vi i 1939 havde Typografkonflikt her i Byen og den daværende Regering havde fremsat et Forslag om, under Henviisning til, at der skulde være Valg, at løse denne Konflikt, stod Venstres daværende Ordfører op og sagde følgende som sin Mening om en Aviskonflikt her i Byen:

„Vi indrømmer, at hvor der er Tale om for hele Samfundet livsvigtige Interesser, kan man ikke lade en Konflikt gaa sin Gang — der kan komme Tilfælde ogsaa i den kommende Tid, hvor man absolut maa gribe ind fra Statsmagts Side —, men vi kan ikke rigtig faa Øje paa, at der er saadanne samfundsvigtige Interesser paa Spil i den Konflikt, der her er opstaaet inden for det grafiske Fag. Det, der vilde blive Tale om, hvis Konfikten ikke blev bilagt, vilde jo bl. a. være, at vi et Stykke Tid ingen Aviser fik her i København, men det kom vi jo nok over. Vi har jo Pressens Radioavis, det er et meget godt lille Blad, og det var maaske ingen Skade til, om vi et Stykke Tid maatte nøjes med det.“

Saadan sagde Venstres Ordfører, Bror-sen, da en lignende Sag tidligere var til Behandling. Jeg synes, at den højtærede Statsminister, før han gaar videre i Retning af at finde drastiske Udtalelser som „Skruebrækkere“ og lignende politisk Udnyttelse af denne Konflikt, skal tænke sig en lille Smule om.

Dernæst stillede det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard — hvis jeg maa tage det samtidig — mig et andet Spørgsmaal. Han spurgte mig direkte om min personlige Mening: om man ikke bør søge Ytringsfriheden sikret under en Valgkamp — og henviste til den Ordning, der eksisterer i Sverige. I Sverige er der mellem Parterne truffet en pristalsreguleret frivillig 10-aarig Overenskomst mellem Bladudgiverne og Typograferne, og som sædvanlig ved langvarige Overenskomster er der nedsat et Nævn til at ordne Tvistigheder i Overenskomstperioden. Jeg maa aabent sige som min personlige Mening — og dermed besvarer jeg det ærede Medlems Spørgsmaal —, at paa Baggrund af vore Erfaringer i Dag vilde jeg finde en lignende Ordning her i Landet mere end ønskelig.

Maa jeg dernæst gaa videre i min Replik til den højtærede Statsministers Bemærkninger. Den højtærede Statsminister talte